

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.III.21.086/2021/4. szám

A tanács tagjai: Salamonné dr. Piltz Judit a tanács elnöke

Dr. Farkas Antónia előadó bíró

Dr. Döme Attila bíró

A felperes: Felperes1

(Cím1)

Az alperes: Alperes1

Az alperes képviselője:

jogtanácsos

A per tárgya: kártalanítás megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 61.Pf.634.861/2020/10.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Pesti Központi Kerületi Bíróság 10.P.86.197/2020/9.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott részét – a felperes által az alperesnek fizetendő első- és másodfokú perköltségre kiterjedően – hatályon kívül helyezi, a per főtárgya és az állam által előlegezett költség tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja; az elsőfokú perköltségre vonatkozó részében az elsőfokú ítéletet megváltoztatja, a felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 180.000 (száznolcvanezer) forintra felemeli; a jogerős ítélet kereseti és fellebbezési eljárási illetékről szóló rendelkezéseit hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint együttes másodfokú és felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 200.000 (kétszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1977-ben a szülésénél, majd 1981-ben a vakbélműtétjénél vérkészítményt kapott.

[2] 1981-ben és 1982-ben a felperest fertőző májgyulladással kezelték, a HCV fertőzöttségét 2001-ben diagnosztizálták.

[3] A peres felek között 2001. május 16-án megállapodás jött létre, amelynek alapján az alperes 2.000.000 forintot megfizetett a felperes részére. A megállapodás 6. pontja rögzítette, hogy a felperes „a kártalanítási összeget elfogadja és betegségével kapcsolatban a kötelezettel szemben semmiféle további követelése – sem a jelenleg hatályos 1972. évi II. törvény, sem az 1997. évi CLIV. törvény alapján, sem egyéb jogcímen – nincs és minden további kártalanítás, illetve esetleges kártérítési igényéről lemond, további követelést a kötelezettel szemben peres úton nem érvényesít”.

[4] 2002. május 7-én az alperes képviselője értesítette a felperest, hogy az 1035/2002. (IV. 12.) Kormányhatározat értelmében havi 12.000 forint járadék is megilleti, amely azóta 23.230 forintra emelkedett és a felperes részére folyamatosan folyósítják.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[5] A felperes többször módosított keresetében kérte az alperes kötelezését 3.000.000 forint nem vagyoni kártalanítás és késedelmi kamata, valamint 2016. április 7-től véghatáridő nélkül havi 187.555 forint járadék megfizetésére.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, a felperes valamennyi igénye vonatkozásában elévülési kifogást terjesztett elő. Hivatkozott – egyebek mellett – arra is, hogy a felperes nem jogosult igényt érvényesíteni, mert kártérítési igényéről a 2001-ben megkötött megállapodással lemondott.

Az első- és másodfokú ítélet

[7] A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet ismételten elutasította.

[8] A felperes perbeli nyilatkozatát úgy értelmezte, hogy a keresetet kizárólag a járadékigény vonatkozásában tartotta fenn.

[9] Indokolása szerint vizsgálta, hogy a 2001. május 16-án megkötött megállapodásban szereplő, felperes által tett joglemondás kiterjedt-e a keresetben érvényesített igényekre. Rögzítette, hogy egy károkozó magatartás és egy károsult esetén a károkozó és a károsult között egyetlen kárkötelem jön létre, legfeljebb az egyes károktól függően, nagyobb terjedelmű károkozó kötelezettséggel, a másik oldalról több károsulti jogosultsággal. Hangsúlyozta, hogy a kárkötelmet nem a kár bekövetkezése, illetve esedékessé válása keletkezteti, hanem a károkozás, az állapotromlás ugyanakkor nem újabb kötelemkeletkeztető tény.

[10] Hivatkozott arra, hogy a joggyakorlat jelenleg is elismeri, de a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) talaján álló joggyakorlat mindig is elismerte a jövőbeni károkról való lemondást. Kifejtette, hogy a régi Ptk. nem tartalmazott normát a jövőbeli követelésekről, de a bírói gyakorlat az erről való rendelkezést elismerte. Ezt az engedményezés köréből felhívott eseti döntésekkel támasztotta alá. A Kúria egy munkaügyi ítéletére hivatkozással arra is rámutatott, hogy a jövőbeli károkról való lemondás érvényes és joghatás kiváltására alkalmas. Utalt arra is, hogy annak nem feltétele az adott követelés esedékessé válása vagy a joglemondó erről történő tudomása. Álláspontja szerint a teljes peren kívüli felelősségbiztosítói kárrendezés is ezen az elven alapul; ha a kötelező felelősségbiztosító a károsulttal a jövőbeli károkra is kiterjedő, joglemondást tartalmazó szerződést köt, az a kártérítési jogviszonyt véglegesen és teljeskörűen rendezi.

[11] Kiemelte, hogy adott esetben nem kellett kiterjesztően értelmezni a felperes joglemondását, az ugyanis a szavak nyelvtani értelmezése alapján a múltban, jelenben és jövőben létező minden további követelésre kiterjedt. Érvelése szerint a kiterjesztő értelmezés tilalma nem jelenti azt, hogy a bíróság eltekinthet attól, amit a jognyilatkozat kétségtől tartalmaz.

[12] Utalt arra is, hogy a perbeli megállapodás egy szerencse elemet tartalmazó, aleatórikus szerződés, a felek annak megkötésekor nem lehettek tisztában azzal, hogy a felperes akkori és jövőbeli kiadásait fedezni fogja-e az alperes által nyújtott összegű térítés. Megítélése szerint a 2001. május 16-i szerződéssel létrehozott szerződéses kötelelem teljesítéssel megszűnt, a kártalanítási kötelemből fakadó jogait pedig a felperes a joglemondással elvesztette, a felek között semmilyen tartós jogviszony nem maradt fenn, aminek a jövőbeli körülmények megváltozása miatt bírói módosítása felmerülhetne a régi Ptk. 241. §-a alapján.

[13] Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felperes a perben olyan követeléseket érvényesített, amelyek őt nem illetik meg, a joglemondás miatt az aktív perbeli legitimációja hiányzik.

[14] Kifejtette, hogy az elévülést azért nem vizsgálta, mert álláspontja szerint nem létező követelés elévülése fogalmilag kizárt.

[15] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és kötelezte az alperest 2.000.000 forint és járulékai megfizetésére, egyebekben a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[16] Indokolása szerint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 163. § (2) bekezdése értelmében csak az ellenérdekű fél által vitatott állításokat kell alátámasztani, azt pedig az alperes nem vitatta, hogy a felperes jogosult volt igényt érvényesíteni, csupán az okozati összefüggés bizonyítottságának hiányára hivatkozott. Megítélése szerint a felperes azzal az érveléssel, hogy az alperessel kötött megállapodásba foglalt joglemondás okán nem jogosult igényének érvényesítésére, az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában találkozhatott először.

[17] Hangsúlyozta: az, hogy a követelés létező-e, olyan érdemi kérdés, ami az anyagi jogszabályok alapján dönthető el. Rámutatott arra, hogy mindezt akkor nem kell vizsgálni, ha a követelés elévült. Erre figyelemmel jogszabálysértőnek tartotta az elsőfokú bíróság azon eljárását, amely szerint „az elévülést abból az okból nem vizsgálta, hogy nem létező követelésnek az elévülése, illetve bírói úton való érvényesíthetősége fogalmilag kizárt”.

[18] A másodfokú bíróság fentiekre tekintettel vizsgálta az alperes elévülési kifogását és megállapította, hogy az elévülési idő minden esetben az esedékességkor kezdődik. Rámutatott arra, hogy a régi Ptk. 326. § (2) bekezdése akkor alkalmazható, ha a károsult kárának bekövetkeztéről nem tud, és a körülmények olyanok, hogy arról nem is kell tudnia. Megítélése szerint az alperes által folyósított járadék felemelésére nincsen lehetőség, mivel az az 1093/2000. (XI. 24.) Kormányhatározaton alapul. Utalt arra, hogy a felperes a vírusfertőzöttségéről 2001. május 16-án, amikor az alperessel a kártalanításról megállapodást kötött, már kétséget kizáróan tudomással bírt. Ehhez képest nem vagyoni kárigényét és az alperes által májkímélő életmódra folyósított járadéktól eltérő járadékkövetelését 2018. július 6-án terjesztette elő, amikor a felperes járadékigénye már elévült, mert a 2015. májusi esedékességtől számított egyéves határidő az igény előterjesztésekor már eltelt.

[19] A másodfokú bíróságnak az volt az álláspontja, hogy a felperes a 2018. július 6-án előterjesztett keresetváltoztatásában bejelentett nem vagyoni kárigényétől a per során nem állt el, erre vonatkozó nyilatkozatot sem a jegyzőkönyv, sem egyéb irat nem tartalmazott. A nem vagyoni kártérítésre irányuló kereseti kérelem kapcsán a másodfokú bíróság abból, az orvosi dokumentációval alátámasztott tényből indult ki, hogy a felperes arról, hogy a korábbi megfertőződésének következményeként májkárosodása is fellépett, 2016. április 7-én szerzett tudomást. Úgy ítélte meg, hogy a perbeli esetben nem a HCV fertőzésből eredő kártalanítási perekre jellemző állapotrosszabbodás esete állt fenn, hanem a májfibrózissal egy új károsodás következett be. Erre tekintettel úgy foglalt állást, hogy a régi Ptk. 360. § (1) bekezdésére figyelemmel a felperes 2016. április 7-től számított 5 éven belül jogosult volt az ezzel kapcsolatos igényének érvényesítésére. Hangsúlyozta, hogy a felperesnél a májfibrózissal egy olyan „új kár” jelentkezett, amely önálló kártalanítási igényre adott alapot, így nem az elévülés nyugvásának a megszűnését, hanem az általános elévülési határidőt kellett figyelembe venni.

[20] A felperes 3.000.000 forint nem vagyoni kártalanítás iránti igényével összefüggésben rögzítette, hogy a felperes 2010-ben diagnosztizált pajzsmirigy betegsége kétségtől okozati összefüggésben áll a HCV fertőzéssel, azonban erről a felperes már 2016 áprilisában tudomást szerzett. Rámutatott arra, hogy mivel az általános elévülési idő e vonatkozásban 2015-ben már eltelt, a régi Ptk. 326. § (2) bekezdése szerint egy év állt rendelkezésére az igény érvényesítésére, amely 2017. április 7-én lejárt, így a 2018. július 6-án bejelentett követelése e tekintetben elévült. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság kizárólag azt vizsgálta, hogy a felperes májkárosodásával összefüggésben milyen mértékű kártalanításra tarthatott megalapozottan igényt. Úgy ítélte meg, hogy a májkárosodással közvetlen oksági kapcsolatban bizonyítottan felperest ért hátrányok kompenzálására 2.000.000 forint alkalmas.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[21] A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak részbeni hatályon kívül helyezése mellett – tartalmilag – az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[22] Megsértett jogszabályhelyként a régi Pp. 3. § (2) bekezdését, 146. § (1) bekezdését, 215. §-át, 247. § (1) bekezdését, valamint a régi Ptk. 200. § (1) bekezdését és 326. § (2) bekezdését jelölte meg.

[23] Nem vitatta, hogy a felperes keresetét 2018. július 6-án módosította és követelését 3.000.000 forint nem vagyoni kártalanításra is kiterjesztette, azonban álláspontja szerint 2018. október 31-én kelt beadványában a felperes keresetét már csak a járadék tekintetében tartotta fenn, a nem vagyoni kártalanításról említést nem tett. Utalt arra is, hogy a felperes az utolsó elsőfokú bírósági tárgyaláson nyilatkozatot csak a járadék vonatkozásában tett, így a nem vagyoni kártalanítás tekintetében a keresetét nem tartotta fenn. Erre figyelemmel hivatkozott a régi Pp. 3. § (2) bekezdésének a megsértésére. Állította, hogy a bíróság a fél által előadott kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van, amelyeket tartalmuk szerint kell figyelembe vennie. Hivatkozott arra, hogy a fellebbezési eljárásban a nem vagyoni kártalanítási igény

ismételt előterjesztése keresetváltoztatásnak minősült, amelynek eljárásjogi feltételei ebben az esetben nem álltak fenn.

[24] A jogról való lemondással kapcsolatban utalt a felperessel 2001. május 6-án megkötött megállapodás 6. pontjára, amely szerint a felperes bármilyen jogcímen, bármikor felmerülő kártérítési igényéről lemondott. Nem értett egyet a másodfokú bíróság álláspontjával abban, hogy a jövőbeni jogokról nem lehetséges lemondani. Érvelése szerint sem a jogszabályok, sem a bírói gyakorlat nem zárja ki kártérítési kötelelem esetén a károsultnak azt a jogát, hogy kártérítési igényéről lemondjon. Álláspontja szerint a jövőbeli károkról való lemondásnak nem feltétele, hogy az adott követelés már esedékessé váljon, vagy hogy arról a joglemondó tudjon. Rámutatott arra, hogy a felperes elfogadta a kártalanítási összeget és a megállapodásban nyilatkozott arról, hogy betegségével kapcsolatban semmiféle további követelése a Alperes1-el szemben nincsen. Utalt arra is, hogy a felperes annak tudatában mondott le jövőbeni jogairól, hogy betegségére kezelést nem kapott, ezáltal várható volt a májának károsodása.

[25] Az elévülés körében vitatta a másodfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a májfibrózissal egy új károsodás következett be. Az alperes érvelése szerint a felperes májkárosodása a perben kirendelt szakértő által alátámasztottan a károkozó magatartás következménye, így azt új kárként értelmezni nem lehetett, önálló kártalanítási igényre nem adott alapot. Kifejtette, hogy a kár tényleges jelentkezéséig csak az elévülés nyugvása állapítható meg. E körben utalt a BH 2005.286. számú döntésben foglaltakra, amely szerint a felperes károsodása akkor következett be, amikor a vértranszfúzióval a szervezetébe került a Hepatitis C vírus, azaz 1977-ben vagy 1981-ben.

[26] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[27] A felülvizsgálati kérelem alapos.

[28] A Kúria a jogerős ítéletet a régi Pp. 270. § (2) és a 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között, a 272. § (2) bekezdése szerint megjelölt jogszabálysértések tekintetében vizsgálta felül.

[29] Az alperes felülvizsgálati kérelmében nem támadta a jogerős ítéletnek a keresetet elutasító elsőfokú ítéletet részben helybenhagyó rendelkezéseit, ezért az érdemi felülvizsgálat az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztató és a keresetnek részben helyt adó rendelkezésekre terjedt ki.

[30] A régi Pp. 270. § (2) bekezdésének és a 275. § (3), illetve (4) bekezdéseinek együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálat alapja lehet valamely anyagi jogi vagy eljárási szabálysértés, utóbbi azonban csak akkor, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása van.

[31] A felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel a Kúriának elsősorban abban kellett állást foglalnia, hogy milyen igényeket érvényesített a felperes a végleges keresetében, az kiterjedt-e a nem vagyoni kártalanítás iránti igényre.

[32] Az alperes ebben a körben hivatkozott a régi Pp. 3. § (2) bekezdésének, 146. § (1) bekezdésének, 247. § (1) bekezdésének, továbbá 215. §-ának a megsértésére.

[33] A felperes a megismételt eljárásban, 2018. július 6-án keresetét akként módosította, hogy állapotrosszabbodására tekintettel a részére folyósított járadék felemelését kérte, valamint 3.000.000 forint nem vagyoni kártalanítás megfizetésére is kérte kötelezni az alperest. Ezt a módosított keresetet az elsőfokú eljárásban mindvégig fenntartotta, ahogy azt a másodfokú bíróság helyesen állapította meg. Az alperes tévesen állította, hogy a felperes az elsőfokú bíróság által felvett 9. számú jegyzőkönyv szerint a nem vagyoni kártalanítási igényétől elállt. A jegyzőkönyv tartalma alapján megállapítható, hogy a felperes nyilatkozata kizárólag a járadékkövetelése vonatkozásában tartalmazott pontosítást, a nem vagyoni kártalanítás iránti – már korábban előterjesztett – igényét nem érintette. Erre tekintettel – kifejezett nyilatkozat hiányában – a másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes a járadékkövetelése mellett a nem vagyoni kártalanítási igényét is fenntartotta. Mindezek alapján nem sérült a régi Pp. 3. § (2) bekezdése, 146. § (1) bekezdése, 247. § (1) bekezdése, valamint 215. §-a.

[34] Ezt követően a felülvizsgálati kérelemmel érintett nem vagyoni kártalanítás iránti igény elévülését kellett vizsgálni.

[35] A Kúria nem osztotta a másodfokú bíróságnak az elévülés körében, az állapotrosszabbodással kapcsolatban kifejtett álláspontját. A jogerős ítéletben a másodfokú bíróság helyesen indult ki a régi Ptk. 326. § (1) bekezdéséből és 360. § (1) bekezdéséből. Míg az előbbi jogszabályhely szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált; addig az utóbbi jogszabályhely értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. Ahogy arra a Kúria már korábbi határozatában rámutatott: a károsodás bekövetkezése egyrészt a károsult tudomásszerzésétől független, objektív tény, másrészt a károsodás nem feltétlenül a károkozó magatartás kifejtésekor, hanem esetenként csak később következik be. Jogalkalmazási nehézség jellemzően akkor merül fel, ha a károsultnak a károkozás folytán kialakult egészségi állapota rosszabbodik, nála további egészségkárosodás mutatkozik. Ha ugyanis ez szintén a károkozó magatartására visszavezethető, de a korábbtól független, új kárnak kell tekinteni, akkor – a fentiek szerint – az ahhoz kapcsolódó kártérítési igény elévülésének határidejét is ettől a későbbi időponttól kell számítani; míg ellenkező esetben ez az eltérő számítás nem alkalmazható. Az elhatárolás szempontja ilyen esetekben nem lehet más, mint az állapotrosszabbodás jellege: az elévülés szempontjából is önálló kártérítési igényt kizárólag az az utólagosan kialakult, a korábbtól elkülöníthető egészségkárosodás alapozhat meg, amely ugyanúgy a károkozó magatartással okozati összefüggésben következik be (Kúria Pfv.III.20.618/2020/4.).

[36] Az adott ügyben az volt az eldöntendő kérdés, hogy a 2016. április 7-én megállapított májfibrózissal új károsodás következett-e be a felperesnél. A másodfokú bíróság a májfibrózist új károsodásnak tekintette, amelynek a tudomásszerzésétől – álláspontja szerint –

az általános, 5 éves elévülési időn belül a felperes jogosult volt igényét bírósági úton érvényesíteni. A Kúria e körben az alábbiakra mutat rá: a perben az nem volt vitatott, hogy a felperesnek még 1977-ben vagy 1981-ben a transzfúzióval szervezetébe került a Hepatitis C vírus, amelynek következtében megindult a máj hegesedési folyamata, a májfibrózis mint a máj reakciója a betegségre. A májfibrózis olyan lassan fejlődő, kezdetben tünetmentes, kóros folyamat, amelyben a szerv sejtjeinek fokozatos helyettesítése kötőszövettel történik. Mivel ennek a folyamatnak az eredménye a májfibrózis, ezért az különálló, új betegségnek nem tekinthető. Mindezek alapján a másodfokú bíróság álláspontjától eltérően az állapítható meg, hogy a Hepatitis C vírusfertőzés következményeként kialakult májfibrózis új károsodásnak nem tekinthető, erre figyelemmel az elévülés szempontjából önálló kártérítési igényt nem alapoz meg. Az elévülés tehát a károsodással, vagyis a Hepatitis C vírus szervezetbe kerülésével megkezdődött. Az állapotrosszabbodás 2015 májusában bekövetkezett, a májkárosodást a felperesnél 2016. április 7-én diagnosztizálták, vagyis az elévülés az erre alapított, nem vagyoni kártalanítás iránti követelés vonatkozásában ezen időpontig nyugodott, a felperes azonban ezzel kapcsolatos igényét a régi Ptk. 326. § (2) bekezdésében írt egyéves igényérvényesítési időn túl, a 2018. július 6-ai keresetmódosításban terjesztette elő, vagyis az elévült, bírósági úton nem érvényesíthető [rég Ptk. 325. § (1) bekezdés].

[37] A Kúria az alperes régi Ptk. 326. § (2) bekezdés megsértésére történő hivatkozását megalapozottnak találta, amelynek következtében az elsőfokú bíróság keresetet teljes egészében elutasító érdemi döntése – ugyan eltérő jogi indokolással, de – megalapozott, ugyanakkor a felülvizsgálati kérelemben előadottakra tekintettel vizsgálni kellett a joglemondás kérdését, illetve a felek közötti megállapodással kapcsolatban megjelölt régi Ptk. 200. § (1) bekezdés esetleges megsértését is.

[38] Ebben a körben a másodfokú bíróság a jogerős ítéletben nem fejtette ki részletesen jogi álláspontja indokait, ugyanakkor utalt a hatályon kívül helyező végzésében foglaltakra, amely jogi érveléssel azonban a Kúria nem értett egyet.

[39] A megismételt eljárásban az alperes módosított ellenkérelme alapján nem volt eljárási akadálya annak, hogy az elsőfokú bíróság vizsgálja a felek egyezségkötéskori akarátát és a joglemondás kérdését. Ebben a körben az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy a felek az egyezségben – annak nyelvtani értelmezése alapján is – teljeskörűen rendezettnek tekintették a felperes részéről a HCV fertőzéssel kapcsolatban felmerülő igényeket, a felperes egyértelműen kijelentette, hogy az alperessel szemben e vonatkozásban „semmilyen további követelése” nincs, minden további kártalanítási igényéről lemond. Mindezekre tekintettel a Kúria az elsőfokú bíróság álláspontjával értett egyet abban, hogy a felperes a megállapodásban foglaltakra tekintettel a HCV fertőzésből eredő, további igényt nem érvényesíthet az alperessel szemben.

[40] A Kúria a kifejtettekre tekintettel a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott részét – a felperes által az alperesnek fizetendő első- és másodfokú perköltségre kiterjedően – a régi Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, a per fő tárgya és az állam által előlegezett költség tekintetében az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletét a régi Pp. 253. § (2) bekezdés megfelelő alkalmazásával – eltérő jogi indokolással – helyben hagyta; az elsőfokú perköltségre vonatkozó részében a régi Pp. 253. § (2) bekezdés alkalmazásával megváltoztatta, a felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 180.000 forintra felemelte, mivel az elsőfokú bíróság a fenntartott kereset vonatkozásában elfoglalt

téves álláspontja miatt helytelenül állapította meg a pertárgyértéket. A Kúria az alperes részére járó perköltség összegét másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzésében az alperes részére megállapított 5.000 forint másodfokú perköltség figyelembevételével, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) és (5) bekezdése alapján, a (6) bekezdés alkalmazásával – a ténylegesen elvégzett jogtanácsosi tevékenységgel arányban állóan – állapította meg. Mivel a másodfokú bíróság a felperes illetékviselésre is kiterjedő részleges költségmentességére és az alperes illetékmentességére tekintettel az állam által viselt illeték mértékéről a helyesen számított pertárgyérték alapján rendelkezett, ezért a Kúria a jogerős ítélet kereseti és fellebbezési eljárási illetékekről szóló rendelkezéseit a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[41] A felülvizsgálati kérelem eredményessége folytán a Kúria a felperest kötelezte a régi Pp. 270. § (1) bekezdésének utaló rendelkezése folytán alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján az alperes részére a jogi képviseletével felmerült, jogtanácsosi munkadíjból álló, együttes másodfokú és felülvizsgálati eljárási költség megtérítésére, amelynek összegét az IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján, a (6) bekezdés alkalmazásával – a ténylegesen elvégzett jogtanácsosi tevékenységgel arányban állóan – állapította meg.

[42] Az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése szerint számított felülvizsgálati eljárási illetéket, a felperes illetékre is kiterjedő részleges költségmentessége folytán, a költségmentesség bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

[43] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[44] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a régi Pp. 271. § (1) bekezdésének e) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. május 25.

Salamonné dr. Piltz Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Farkas Antónia s.k. előadó bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző

HM